

בבית הדין הצבאי לתעבורה

במחוז שיפוטי ח"א

בפני: סא"ל סיגל טורג'מן - שופטת

(ע"י ב"כ, קמ"ש מעיין צעירי)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, סרן ליאור עייש)

ח/XXX סא"ל א' מ'

הכרעת - דין

כבר בראשית הדברים אודיע, כי החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירה שיוחסה לו.

כתב האישום

1. נגד הנאשם, סא"ל א' מ', הוגש כתב אישום שייחס לו עבירה לכאורה של אי ציות לתמרורים לפי סעיף 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה"), בגין כך שסיום 18/01/17 בשעה 19:35 ביציאה מחניון "הכנרית" נהג ברכב צבאי מסוג "מיצובישי" ולא קיים את ההוראות הניתנות בתמרור 803 בכך שבמהלך פנייה שמאלה עבר עם ארבעת גלגלי הרכב הצבאי על קו הפרדה רצוף בניגוד להוראות הניתנות בתמרור 803. זו לשונו של כתב האישום שהוגש על ידי התביעה. יצוין, כי כתב האישום שנמסר לידיו במועד האירוע, ייחס לו עבירה של בגין אי ציות לתמרור 815 בכך שעבר על השטח המסומן בצבע על גבי הכביש.

לא היתה מחלוקת במהלך הדין כי מדובר בקו הפרדה רצוף ולא בשטח הפרדה.

גדר הכפירה

2. הנאשם כפר באשמה וטען, כי לא פנה שמאלה כנטען בכתב האישום. לטענתו, קיים במקום, בנוסף לקו הפרדה הרצוף (תמרור 803), תמרור האוסר פנייה שמאלה, הוא תמרור 206. לכן תחילה פנה ימינה ולאחר שהסתיים קטע קו הפרדה הרצוף, היכן שהקו הוא מקווקו ביצע פניית פרסה. ברגיל, הסביר, נהג להמשיך כאמור ולפנות שמאלה אל תוך כניסת חניון ואז להשלים את הפרסה במקום, אלא שהפעם כיוון שהכביש היה פנוי ביצע את הפרסה במלואה מבלי להגיע לכניסה לחניון.

עדויות עדי התביעה

3. לאור עמדתו, הוזמנו שני העדים שתפסו אותו במכמונת, רב"ט ג' י' ורב"ט ד' פ'. השניים ערכו דו"חות סמוך לאחר האירוע. לטענתם, לא זכרו את האירוע, כיוון שבאותו המקום ביצעו מספר מכונות ועבר זמן מאז. הם הפנו אל הדו"חות שערכו. נבחן את הדו"חות שערכו ואת הדברים שמסרו בעדות.

א. רב"ט ג' י' מסר בדו"ח שערך, כי "הבחנתי ברכב הצבאי הנ"ל יוצא מן החניון ולא מציית לתמרור 206 שמורה לפנות ימינה ובכך פנה שמאלה וחצה עם ארבעת גלגלי הרכב את קו הפרדה הרצוף שמסומן על הכביש מהיציאה של החניון עד לרמזור וללא שינוי לקו מקווקוב בהמשך כמו שהנהג הנ"ל טוען ששטח ההפרדה הוא לא הקטע הקצר רק בכניסה אלה [צ"ל: אלא] מתפרס מהרמזור עד היציאה מהחניון. קשר עין רציף. ראות טובה. העבירה נראתה בבירור. " העד צירף שרטוט, ממנו עולה כי כלל לא היה במקום שטח הפרדה רצוף אלא קו הפרדה רצוף. העד לא זכר את האירוע בעדותו לפני בית הדין, אבל חזר על הדברים שרשם בדו"ח שזיהה בוודאות את הנאשם מבצע את העבירה. לטענתו, גם גרסת הנאשם מהווה עבירה, כי אסור לבצע פרסה מנתיב לנתיב גם כאשר ישנו קו הפרדה מקווקוב.

ב. רב"ט ד' פ' מסר בדו"ח שערך, כי "זיהיתי את הרכב הנ"ל... לא מציית לתמרור 206 ופונה שמאלה ובכך עובר עם ארבעת גלגלי הרכב על קו הפרדה רצוף שמסומן על הכביש. העבירה נראתה בבירור היה קשר עין רציף עם הרכב עד למקום עצירתו. " העד לא זכר בביה"ד את האירוע, אלא החל להיזכר לאחר שעדין בדו"ח. לטענתו, אם היה נוהג הנאשם כפי שטען לא היה נעצר.

גרסת הנאשם

4. הנאשם מסר את הדברים בגדר הכפירה. אותה גרסה מסר גם בעת האירוע בדו"ח, "אני מבחינתי עשיתי חצי פרסה ואל עברתי עם ארבעה גלגלים על הקו. עברתי אותו במקובקב [צ"ל: מקווקוב] ואין עבירה משטרה צבאית אחת, 100% לוקח ימינה והפעם תפסתה אותי " [ההבהרה נוספה, אך כך במקור]. כך גם כשנערך לו שימוע לעניין פסילה מנהלתית, כך נרשם - "מודה בעבירה יצא ביציאה מהחניון ימינה ולאחר מכן על הכביש ביצע פרסה לכיוון השני."

דיון הכרעה

5. לאחר ששמעתי את עדויות העדים והנאשם החלטתי לקבל את גרסתו וזאת מן הטעמים הבאים:

א. עדי התביעה לא זכרו את האירוע ונאחזרו בזכ"דים שערכו. לא ניתן היה להתעלם מכך שתשובותיהם היו כאלה שהפנו לדו"ח ולא ניסו להתמודד עם השאלות שנשאלו לגבי האירוע הקונקרטי. אכן, ייתכן שלא זכרו את האירוע המדובר, אבל גם בזכ"ד של רב"ט יי היתה התייחסות לטענה אפשרית מצד הנאשם, שכלל לא התאימה לטענה שהעלה הנאשם שלפנינו, רק על מנת לכסות את כל האפשרויות. כך יצא שלמעשה התביעה לא הצליחה להתמודד עם טענת ההגנה כי תחילה פנה ימינה ורק אח"כ פנה שמאלה. העדים לא זכרו את האירוע ומכיוון שההסתמכות היא רק על הזכ"דים קשה במקרה זה להקים את המסד הראייתי הנדרש ולהסיר כל ספק שמא ההתרחשות היתה שונה מהמתואר בזכ"דים.

ב. הנאשם מסר גרסה עקבית, הן במועד האירוע, הן בשימוע והן לפני בית הדין. החזרה על אותה גרסה פעם אחר פעם חיזקה בעיניי את אמינות גרסתו שאכן נסע תחילה ימינה ולא פנה שמאלה.

ג. גרסת הנאשם איננה גרסה מקלה וברורה, כיוון שביצע פניית פרסה תוך כדי מעבר מנתיב לנתיב צריך להיעשות מבלי להפריע לתנועה. בכל זאת, הנאשם לא הסתיר זאת והסביר שברגיל היה פונה שמאלה לחניון כדי לבצע שם פרסה ואז לחזור לנתיב הנגדי, אלא שהפעם הדרך הפנויה איפשרה לו לבצע את הפרסה קודם לכן, מיד היכן שמסתיים פס ההפרדה המקווקו. גרסה זו איננה גרסה מרחיקה לחלוטין ומתכחשת לעבירה. לכן מצאתי שיש בה כדי לחזק את אמינות הנאשם.

ד. כאמור, הנאשם טען שהכביש היה פנוי בזמן שביצע את פניית הפרסה ועבר מנתיב לנתיב. למרות שברגיל יתכן שמדובר באזור הומה כלי רכב, כפי שטען רב"ט יי, לא היתה התייחסות פוזיטיבית לעומס באזור בראיות התביעה, השוללת את גרסת הנאשם ומוכיחה כי היה באופן שבו נסע הנאשם משום הפרעה לדרך. לכן, ביצוע פניית הפרסה באותו מקום ובאותו זמן, בהיעדר ראייה אחרת, לא הפריע לתנועה ולכן לא היה בו משום ביצוע עבירה.

סוף דבר

6. לאור האמור, החלטתי לזכות את הנאשם מן העבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

• ניתנה היום, 02/10/2017, בפומבי ובמעמד הנאשם.

שופטת